

Sygn. akt: I C 554/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	Protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2015 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko B. Ż.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 554/15

UZASADNIENIE

U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. Ż. kwoty 1.290,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania w sprawie.

Powód wywodził, że dochodzona wierzytelność powstała w efekcie zawarcia w dniu 22 marca 2008 r. przez pozwanego umowy z (...) S.A., mocą której pozwana stała się jego dłużnikiem. Wierzytelność tę wierzyciel pierwotny przelał na rzecz powoda w dniu 2 października 2014 roku. W dowód powyższego powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności oraz umowę pożyczki.

Pozwany nie wdał się w spór.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2008 r. pozwana B. Ż. zawarła umowę pożyczki kwoty 500 zł z (...) S.A. we W.. Na mocy wskazanej umowy pozwana miała otrzymać do wypłaty kwotę 500 zł. Ponadto zobowiązała się zwrócić stronie powodowej kwotę 28 zł tytułem opłaty przygotowawczej oraz odsetki w wysokości 20 % w stosunku rocznym, czyli kwotę 83,41 zł. Jednocześnie zadeklarowała chęć skorzystania z „Opcji obsługi pożyczki w domu” i zgodziła się uiścić z tego tytułu kwotę 234,55 zł. Zgodnie z umową, pożyczkodawca był zobowiązany wobec pożyczkobiorcy do odbioru spłaty 52 tygodniowych rat pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy, za co miał pobierać opłatę za obsługę pożyczki w domu.

Dowód: umowa pożyczki

W dniu 2 października 2014 r. pożyczkodawca przełał na powoda wierzytelność z tytułu wskazanej umowy.

Dowód; umowa sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nr 1

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

W rozpatrywanej sprawie pozwana, nie stawiała się na termin wyznaczony na rozprawę, nie wdała się również w spór. Sąd jednak nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda w oparciu o treść art. 339 k.p.c., który stanowi, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, sąd wyda wyrok zaoczny; w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, jako że budzą one uzasadnione wątpliwości. Należy bowiem zauważyć, że dyspozycja wskazanej normy nie zwalnia powoda z obowiązku przytoczenia faktów pozwalających na ich ocenę pod kątem przepisów prawa materialnego. Co za tym idzie na powodzie ciążył obowiązek opisanie lub udowodnienia faktów, nie zaś ich skutków w sferze prawa materialnego. To do oceny sądu należy stwierdzenie czy doszło do zawarcia, w badanym przypadku umowy pożyczki, a następnie przelewu wierzytelności z niej wynikających, zaś powód powinien przytoczyć niebudzące wątpliwości fakty, na podstawie których sąd dokona tej oceny. W wypadku zajścia przesłanek do wydania wyroku zaocznego sąd może poprzestać na ocenie samych faktów opisanych przez powoda, tym samym pominąć postępowanie dowodowe. Jeżeli zaś tych faktów powód nie przytacza w jasny sposób, sąd ocenia na podstawie przedłożonych dowodów, czy roszczenie powoda jest zasadne.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, że pozwana zawarła we wskazanej wyżej dacie umowę pożyczki z (...) S.A. we W., a ten dokonał przelewu wierzytelności wynikających z tej umowy na rzecz powoda.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że podana przez powoda wysokość zobowiązania budzi wątpliwości. W tym zakresie powód nie przedłożył żadnych dowodów, co więcej w treści pozwu i pism procesowych nie podał jaki sposób pozwana uchybiła warunkom umowy (czy dokonywała wpłat i w jakiej wysokości), ile razy pozwana faktycznie skorzystała z obsługi pożyczki w domu, w jaki sposób zostały naliczone dochodzone odsetki, tj. nie podał kwot i okresów od jakich zostały naliczone, ograniczając się jedynie do wskazania, że na nabytą wierzytelność składa się kwota 742,96 zł tytułem kapitału (podczas gdy pozwana otrzymała do dyspozycji kwotę kapitału w wysokości 500 zł) oraz 517,15 – tytułem odsetek (...). Przedłożona do akt umowa pożyczki zawarta pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym stanowi niewątpliwie dowód zaciągnięcia przez tego ostatniego zobowiązania wobec wierzyciela pierwotnego. Nie stanowi jednak dowodu istnienia tego zobowiązania w wysokości dochodzonej pozwem. Mimo wezwania sądu, powód nie wyjaśnił, co składa się na kwotę dochodzoną pozwem. Wątpliwości budzi wskazywana kwota tytułem kapitału tj. 742,96 zł skoro pozwana zaciągnęła pożyczkę w wysokości 500 zł., jeżeli zaś chodzi o dochodzone odsetki powód poprzestał na kwocie wynikającej z ich skapitalizowania, nie podając od jakich kwot w jakich okresach i w jakiej wysokości zostały one naliczone.

Wyklucza to tym samym zastosowanie przytoczonego wyżej art. 339 k.p.c., skoro w zakresie wysokości roszczenia, powód nie przedstawił żadnych twierdzeń, które mogłyby być uznane za prawdziwe. Samo zaś podanie kwot dochodzonych tytułem należności głównej i odsetek, zdaniem sądu, nie stanowi wystarczającego przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r. w sprawie I CKU 87/97).

Materialną podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawie stanowi art. 720 k.c. w świetle którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego

gatunku i tej samej jakości. W niniejszej sprawie znajdują również zastosowanie przepisy art 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 o kredycie konsumenckim, bowiem zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy Przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Wedle przepisu ustępu 2 punktu 1 wyżej wskazanego artykułu za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki. Wreszcie, skoro powód opiera swe roszczenie na zawartej umowie cesji, podstawę tą stanowią również przytoczone wyżej przepisy art. 509 i 511 k.c.

W realiach rozpatrywanej sprawy, przy założeniu istnienia przesłanek do wydania wyroku zaocznego, powód powinien zatem w treści pozwu przynajmniej podać w jakiej wysokości pozwany spełnił świadczenie i jak zostało ono zaliczone, wreszcie z czego wynika kwota zobowiązania ze wskazaniem poszczególnych elementów składowych, jeżeli zaś wierzyciel naliczył odsetki związane z opóźnieniem w terminie spłaty to wskazać od jakich kwot w jakich okresach w i jakiej wysokości zostały naliczone.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym, kto im przeczy. W omawianym zakresie, istotną rolę pełnią także przepisy proceduralne, kształtując zasadę kontradiktoryjności postępowania cywilnego. Art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Art. 232 k.p.c. nakłada z kolei na strony obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar dowodu z reguły spoczywa na powodzie aż do momentu wykazania zasadności podnoszonego roszczenia (udowodnienia faktów będących podstawą żądania). Później, następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

Biorąc pod uwagę przytoczone regulacje oraz fakt, że powód nie przytoczył w treści pozwu okoliczności, które umożliwiałyby dokonanie subsumpcji stanu faktycznego i ich zastosowanie, powództwo należało oddalić.